

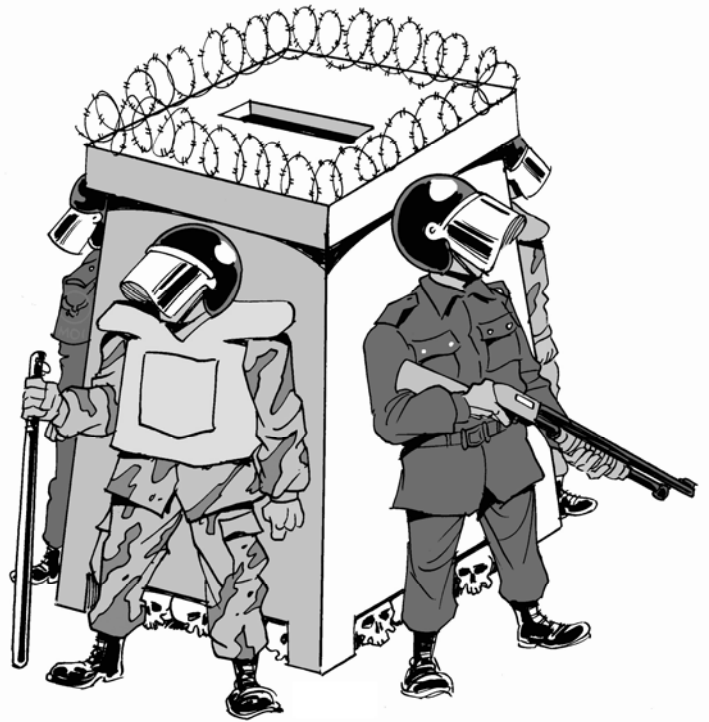
Πάλι στις Κάλπες θα Αναθέσεις τη Ζωή σου;

Για τις επερχόμενες εκλογές, τους φασίστες και το κράτος έκτακτης ανάγκης στην παρούσα συγκορία

Είναι μια κοινή διαπίστωση ότι το πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα και οι εκπρόσωποί του, τα αστικά κόμματα που συμμετέχουν στις εκλογές, έχουν μια απομυθοποιηθεί, όσον αφορά τις κενών πράξεων υποσχέσεις τους στους ψηφοφόρους και την εκλογική τους πελατεία. Άλλη μια διαπίστωση είναι ότι αρκετός κόσμος έχει αρχίσει να τους στρέφει την πλάτη, αντιλαμβανόμενος πως δεν μπορούν να του εγγυηθούν την κοινωνική ασφάλεια του άλλοτε κράτους (έστω πενιχρής) πρόνοιας.

Ενάντια στον Ολοκληρωτισμό & το Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης

Η ολοένα οξυνόμενη αυταρχικότητα του κράτους προς στα όρια του ολοκληρωτισμού είναι το απαραίτητο για τα αφεντικά εργαλείο για την επιβολή των μνημονίων και της οικονομικής εξόντωσης του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας. Η απότομη και βίαιη αναδιανομή του πλούτου προς τα «επάνω» απαιτεί ταυτόχρονα και μια διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης συνοδευόμενη από ένα όργιο καταστολής, τόσο σε επίπεδο δρόμου, όσο και σε επίπεδο νόμων και θεσμών. Τα δακρυγόνα, οι γκλοπιές και οι συλλήψεις σχεδόν σε κάθε διαδήλωση-συγκέντρωση (συχνά πλέον ακόμα και αν αυτή δεν ξεφεύγει από τα όρια της απλής διαμαρτυρίας), η κατασκευή φυλακών υψίστης ασφαλείας, οι ξυλοδαρμοί μέχρι θανάτου στις φυλακές και τα κρατητήρια, οι δολοφονίες μεταναστών στο Αιγαίο, η αυξανόμενη στρατικοποίηση της αστυνομίας, οι εκφοβιστικές εισβολές σε σπίτια αναρχικών και άλλων αγωνιστών, οι εκκενώσεις καταλήψεων και χώρων αντίστασης κλπ είναι μόνο λίγοι από τους κόμβους, που συνθέτουν τη νέα σιδερένια μπότα του κράτους.

Είναι πλέον προφανές και στον πιο αδαή που έχει βρεθεί στο δρόμο ότι στόχος όλης αυτής της κατασταλτικής επίθεσης δεν είναι οι μόνοι οι αναρχικοί, οι αντάρτες

πόλεων και γενικότερα οι δηλωμένοι πολιτικοί αντίπαλοι του κράτους, αλλά οποιοσδήποτε αντιστέκεται ή υπάρχει ακόμα και υποψία να αντισταθεί λόγω της κοινωνικής-ταξικής του θέσης. Από τους καθηγητές και τους δασκάλους, έως τις καθαρίστριες και τους κατοίκους στις Σκουριές, όλοι συνθέτουν το παζλ του νέου «εσωτερικού εχθρού». Παραμένει διαρκές ζητούμενο όλοι αυτοί οι αγώνες να μπορέσουν να ξεπεράσουν το μερικό, το αποσπασματικό, μαζί με την ανάθεση και τη διαμεσολάβηση για να αποκτήσουν στιβαρή υπόσταση απέναντι στο ζοφερό παρόν και μέλλον, που οι άρχοντες μας επιβάλουν.

Για την Εισβολή των Νεοναζί ...

Η εισβολή των νεοναζί στο κοινωνικοπολιτικό προσκήνιο έγινε με γοργούς ρυθμούς, απολαμβάνοντας παράλληλα την αποδοχή και τα εύσημα από πολλές και διαφορετικές μεριές. Οι πρώτες απόπειρες δημόσιας εμφάνισης χρυσαυγιτών, κάπου στα μέσα του 2009 (συγκαλυμμένες ως επιτροπές κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα), μετατράπηκαν σύντομα σε πογκρόμ κατά μεταναστών, αποκτώντας τον πλήρη έλεγχο μιας γειτονιάς της Αθήνας με την απαραίτητη συνδρομή των μπάτσων.

Η εν ψυχρώ δολοφονία του Μανόλη Καντάρη στις 10-05-2011 αποτέλεσε μία καλή ευκαιρία να βγουν ακόμα πιο δυναμικά στους δρόμους και να γνωρίσει, το ευρύτερο κέντρο της πόλης, ένα πρωτοφανές 3ήμερο πογκρόμ μίσους, στηριγμένο στη συλλογική ευθύνη όλων των “ξένων” για τη δολοφονία. Με την έντονη και πάλι κάλυψη της αστυνομίας, οι φασίστες εξαπέλυσαν αμέτρητες επιθέσεις σε μετανάστες, αλλά και σε καταλήψεις και στέκια αναρχικών που στέκονταν εχθρικά απέναντι τους.

Το αντιμεταναστευτικό παραλήρημα της Χ.Α. ενσωματώθηκε παράλληλα στην κεντρική πολιτική ατζέντα των τότε μεγάλων κομμάτων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ο φράκτης στον Έβρο, και η αντιμετώπιση της μετανάστευσης αποτελούσαν για τις εθνικές εκλογές του 2012 βασικό ζήτημα κομματικής αντιπαράθεσης. Το μίσος για τους ξένους, ο παραλογισμός ότι για τα δεινά του νεοέλληνα φταίνε οι μετανάστες, σε συνδυασμό με τις κραυγές περί γνήσιου, αντισυστημικού, ελληνικού αγώνα, που θα έσωζε την πατρίδα από τους προδότες πολιτικούς, ήταν αρκετά για να δώσουν στη Χ.Α. τα υψηλά εκλογικά ποσοστά, ώστε να καταφέρουν να “μπουκάρουν” στη βουλή. Πλέον απολάμβαναν μεγάλη αποδοχή από μερίδα αποχαυνωμένου από καιρό κόσμου, που πίστευε ή πίστεψε σε όλα τα παραπάνω με το απαραίτητο προμοτάρισμα από τα media, που δεν σταμάτησαν στιγμή να σιγοντάρουν το “θεάρεστο” έργο τους.

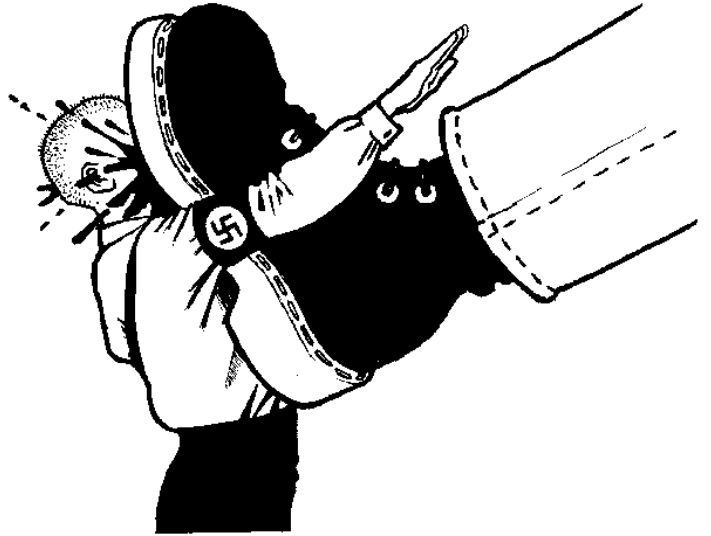
Από τη στιγμή όμως που μπήκαν στη βουλή, δεν άλλαξαν και πολλά ως προς τη “σωτηρία της πατρίδας”, απεναντίας αυτοί που την πλήρωναν πάντα (βλέπε μετανάστες), συνέχισαν να δέχονται περισσότερες θρασύδειλες επιθέσεις όπως ο Πακιστανός Σεχζάντ Λουκμάν, που δολοφονήθηκε στα Πετράλωνα στις 17-01-13, ενώ πήγαινε στη δουλειά του, από δύο μέλη της Χ.Α., οι οποίοι μετά πήγαν αμέριμνοι για καφέ. Με το κρατικό παραδάκι να ρέει άφθονο, μετέτρεπαν το κάθε άνοιγμα γραφείων σε μια μικρή ναζιστική φέστα και ορμητήριο για τα τάγματα εφόδου, που συνεχώς αναβαθμιζονταν. Καθώς έπαιρναν όλο και περισσότερο τηλεοπτικό χρόνο, τα μ.μ.ε. τους παρουσίαζαν από lifestyle περσόνες (δημοσιεύματα στο “πρώτο θέμα” κλπ), ως αποφασισμένους να “καθαρίσουν” τον τόπο από κάθε “ενοχλητικό” αντίπαλο. Τα χαστούκια στα πάνελ και οι κλωτσιές σε πάγκους μικροπωλητών αποτελούσαν γραφικά μιν, αλλά διαφημιστικά βίντεο για τη δράση τους και η δυναμική που αποκτούσαν στο δρόμο έπαιρνε όλο και πιο τρομακτικές διαστάσεις.

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα ήταν το “αποκορύφωμα” της δράσης τους από ένα δυναμικό πυρήνα φασιστών, που είχε ήδη στο ενεργητικό του σωρεία από επιθέσεις, όχι μόνο σε μετανάστες, αλλά και ντόπιους αγωνιστές και εργάτες. Επρόκειτο για ένα γεγονός που είχε εκθέσει τους πάντες. Οι φασίστες έτρεχαν να κρυφτούν, οι μπάτσοι να τα μπαλώσουν και η ελληνική κυβέρνηση να καθησυχάσει τα αφεντικά της στο εξωτερικό, ότι αυτή έχει τον έλεγχο της κατάστασης και όχι οι ναζί. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, καθώς η δράση της Χ.Α. είχε ξεφύγει από τον όποιο κρατικό έλεγχο και δεν εξυπηρετούσε πια κανέναν άλλον, πέρα από την ίδια. Οι προφυλακίσεις των χρυσαυγιτών, μαζί με την απόπειρα απονομιμοποίησής τους, τόσο θεσμικά (επιχειρώντας να βγάλουν παράνομο το κόμμα τους), όσο και μιντιακά (διακόπτοντας απότομα την μέχρι τότε συνεχή προβολή τους) δεν αποτελούν τίποτα παραπάνω από ένα διακομματικό παιχνίδι άντλησης ψήφων, που οι ίδιοι δημιούργησαν στην πλάτη μιας εξαθλιωμένης και αναποφάσιστης κοινωνίας. Η άνοδος του φασισμού στον ελλαδικό χώρο είναι δημιούργημα του καπιταλισμού και μια ακόμα εφεδρεία για το ξεπέραςμα των απανωτών του κρίσεων.

Τους Φασίστες δεν τους Ψηφίζεις, τους Τσακίζεις

Στην τωρινή συγκυρία οι εκλογές που έρχονται, θα αποτελέσουν ένα κομβικό σημείο, όπου θα φανούν πιο καθαρά οι τάσεις σε κομμάτια της κοινωνίας, αν θα εξακολουθούν να υποστηρίζουν φασιστικά μορφώματα. Από τη μία, έχουμε έναν ακροδεξιό πόλο, που στον ελλαδικό χώρο προσέλκυε ανέκαθεν στους κόλπους του από βασιλοχουντικούς και εθνικιστές, μέχρι ρατσιστές και πατριώτες, ο οποίος όμως εκφραζόταν κατά καιρούς με διαφορετικούς πολιτικούς σχηματισμούς. Τα τελευταία 30 χρόνια οι περισσότεροι από αυτούς είχαν βολευτεί και κυρίως ενσωματωθεί σε

μέχρι πρότινος μεγάλα κόμματα. Όταν μέσα στην κρίση ένιωσαν ότι “προδόθηκαν”, πολλοί από αυτούς στράφηκαν σε πιο “καθαρές” λύσεις. Από την άλλη, υπάρχει ένα κοινωνικό κομμάτι που γαλουχημένο στις αξίες του ατομικισμού, της απάθειας και του ρουσφετιού πιστεύει ακόμα άκριτα σε έναν αχταρμά από ελληνοχριστιανικές, εθνικοσοσιαλιστικές ασυναρτησίες. Στα κοιμισμένα μάτια του και μες την απελπισία του η αναζήτηση ατομικών λύσεων το οδηγεί αρκετές φορές στην κτηνωδία. Έπειτα όμως από τόσα γεγονότα, κανείς πλέον δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν ξέρει ή ότι δεν έχει καταλάβει τι ακριβώς έχει συμβεί...

Αμείωτος Αντιφασιστικός & Αντικρατικός Αγώνας

Απέναντι σε όλα αυτά, μία μερίδα κόσμου δεν έμεινε απλώς θεατής, δεν δάκρυσε, δεν έμεινε με το στόμα ανοιχτό... Ο μαχητικός αντιφασιστικός αγώνας έδωσε, πολύ πριν γίνει mainstream στα πάνελ της Τρέμη και του Πρετεντέρη, και συνεχίζει να δίνει μια λυσσαλέα μάχη απέναντι στους φασίστες και όσους τους υποστηρίζουν, χωρίς να περιμένει καμία συνθήκη για να ωριμάσει, χωρίς να περιμένει κανέναν σωτήρα για να τον σώσει. Οι φασίστες είτε μέσα στη βουλή, είτε εκτός βουλής με άλλο όνομα, είτε μέσα στη φυλακή, είτε έξω στα γραφεία τους παραμένουν το ίδιο φασίστες και ως τέτοιοι θα αντιμετωπίζονται. Σε αρκετές περιοχές της χώρας ο αντιφασιστικός αγώνας πήρε διαστάσεις ενός ακήρυχτου πολέμου μεταξύ των μαχητών της ελευθερίας και των νοσταλγών του Χίτλερ. Και έτσι θα συνεχίσει!

Κανένα Κόμμα Πάνω από τα Κεφάλια μας

Ο κοινωνικός ιστός αποτελείται από διαφορετικά υποκείμενα. Ένα πολυπληθές μέρος του, τα χαμηλότερα στρώματα που αποτελούν και την πλειοψηφία, δεν έχει ακόμη αποκτήσει τη θέληση και τη δύναμη να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, χωρίς να αναθέτει τη ζωή του στους κάθε λογής "ειδικούς" και πολιτικούς, γιατί έχει εκπαιδευτεί μέσω του κυρίαρχου αντιπροσωπευτικού συστήματος να μην έχει λόγο μετά τις εκλογές και να θεωρεί ότι οι εκλογές είναι ο μοναδικός τρόπος, που μπορεί να δώσει τις λύσεις μέσα από την ανάδειξη ενός κόμματος στην πρωτοκαθεδρία της κυβερνητικής θέσης.

Ένα μέρος της κοινωνίας έχει πελατειακές σχέσεις με τα κόμματα που διεκδικούν την εξουσία (είτε με τη μορφή ρουσφετιών και υποσχέσεων, είτε μέσω οικονομικών δόσοληψιών) και το μικρότερο, αλλά πιο ισχυρό οικονομικά κομμάτι, η μεγαλοαστική τάξη, αυτή που στην πραγματικότητα έχει τον απόλυτο έλεγχο της χώρας (οικονομικό και πολιτικό), είναι αυτή που καθορίζει την πολιτική ζωή και δίνει το κυβερνητικό χρίσμα στο εκάστοτε κόμμα, που διεκδικεί την εξουσία, μόνο εφόσον έχει εξασφαλίσει τη δική της οικονομική και πολιτική ασυλία, το αδιατάραχτο των οικονομικών της δραστηριοτήτων και την οικονομική απαλλαγή της απέναντι στις φορολογικές και λοιπές υποχρεώσεις της προς το κράτος.

Οι μεγαλοστομίες, οι κενές υποσχέσεις και τα ψέματα των κοινοβουλευτικών κομμάτων, τόσο από τη δεξιά και κεντροαριστερή πλευρά (Ν.Δ., ΠΑ.ΣΟ.Κ, ΔΗΜΑΡ.), όσο και από την αυτοαποκαλούμενη αριστερά συνεχίζονται. Τα έργα της μίας πλευράς (δεξιά, κεντροαριστερά, ακροδεξιά) τα γνωρίζουμε εδώ και πολλά χρόνια. Το τι θα κάνει η άλλη πλευρά (κοινοβουλευτική αριστερά) μπορούμε να το συμπεράνουμε μέσω των πραγματικών ερωτημάτων που θέτει η κοινωνία σε καιρία ζητήματα, όπως είναι η οικονομία, οι κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία, συντάξεις, εγγυημένοι αξιοπρεπείς μισθοί, κλπ), ερωτήματα τα οποία παραμένουν είτε ασαφή, διανθισμένα με μισόλογα, είτε αναπάντητα.

Παράδειγμα ο ΣΥΡΙΖΑ, η αριστερή αξιωματική αντιπολίτευση, που έχει σοβαρές πιθανότητες να γίνει η επόμενη κυβέρνηση. Οι συναντήσεις με ανώτερα στελέχη της ΕΕ, η δήλωση αφοσίωσης στο καπιταλιστικό οικοδόμημα της Ε.Ε. και το ευρώ, οι ομιλίες του προέδρου του σε ημερίδα του ΣΕΒ και στη ΔΕΘ το 2013 στις “παραγωγικές τάξεις”, η ομιλία σε επιχειρηματίες μέλη του ελληνοαμερικανικού επιμελητηρίου και οι αλληπάλληλες παρουσίες βουλευτών σε συνδικαλιστικές συγκεντρώσεις των μπάτσων, αποδεικνύουν ότι τα επιτελεία των οικονομικών ελίτ δεν δείχνουν πλέον καμία ανησυχία για το “ριζοσπαστικό” ΣΥΡΙΖΑ, όσον αφορά τα συμφέροντά τους.

Όσο για τα υπόλοιπα αριστερά κόμματα που ζητούν την ψήφο του λαού, στο μεν ΚΚΕ ασχολούνται σχεδόν αποκλειστικά με το να κάνουν αντιπολίτευση στο ΣΥΡΙΖΑ, όποτε δε μιλούν μεταφυσικά για τη μελλοντική “εργατική εξουσία των εργαζομένων”, χωρίς να μιλούν ξεκάθαρα για το πώς αυτή θα καταστεί δυνατή στην ελληνική

καπιταλιστική πραγματικότητα, ενώ τα υπόλοιπα αναμασούν τις Λενινιστικές και Μαρξιστικές θεωρίες μιλώντας για “επανάσταση των εργατών”, όχι μέσω της κοινωνικής επανάστασης, αλλά μέσω της ψήφου προς αυτά, μιας και συμμετέχουν αποδεχόμενα το καπιταλιστικά αστικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι των εκλογών.

Φυσικά κανένα από τα αριστερά κόμματα, τόσο αυτά που υποστηρίζουν τη παραμονή της χώρας στο Ευρώ και την Ε.Ε., όσο και αυτά που ζητούν την έξοδο από την Ε.Ε. και την επιστροφή στη δραχμή, δεν λένε ξεκάθαρα ότι εφόσον το κυρίαρχο σύστημα είναι ο καπιταλισμός, είτε ευρώ, έχουμε, είτε δραχμή ο διαχωρισμός σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους, πλούσιους και φτωχούς θα εξακολουθεί να υπάρχει. Γιατί οι οικονομικές συνταγές του καπιταλιστικού συστήματος, ό,τι μοντέλο και αν υιοθετεί (νεοφιλελευθερισμός ή κεϋνσιανισμός), ανέκαθεν ήταν, είναι και θα είναι καταστροφικές για την πλειοψηφία του κοινωνικού ιστού ωφελώντας ταυτόχρονα πλουσιοπάροχα τους λίγους ισχυρούς.

Τα ίδια ισχύουν και για όλα τα κόμματα (από την αριστερά, ως τη «λαϊκή» δεξιά όπως οι ΑΝ.ΕΛΛ, το ΛΑ.Ο.Σ. και ναζιστικά όπως η Χ.Α.) που έχουν μπει κάτω από τη μεγάλη ομπρέλα των αντιμνημονιακών, γιατί το βαθύ κράτος και η διαχρονική κυριαρχία του συνεχίζει να παραμένει ακλόνητα βασισμένο στις εξουσιαστικές του επιβολές, είτε μέσω της πειθούς δια της προπαγάνδας των μιντιακών του μηχανισμών, είτε μέσα από την απροκάλυπτη καταστολή με τους στρατο-αστυνομικούς του μηχανισμού, εναντίον όσων αγωνίζονται.

Ενάντια σε Κράτος, Φασίστες και Εκλογές Αλληλεγγύη και Αυτοοργάνωση στις Γειτονιές

Οι εκλογές είναι ακόμα μια προσπάθεια από την πλευρά του κράτους αποπροσανατολισμού και μοίρασμα ψεύτικων ελπίδων, πως τάχα κάτι μπορεί να αλλάξει... Όμως οι διέξοδοι που ήδη εδώ και καιρό βλέπουν, όσοι ακόμα έχουν την αίσθηση του αυτοσεβασμού, δεν τους τις δίνει κανένα κόμμα ή θεσμικός φορέας. Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται το φαινόμενο όλο και περισσότερος κόσμος να πραγματώνει έννοιες όπως η συλλογικοποίηση αναγκών, η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη, όχι μόνο σε τοπικό επίπεδο, αλλά και διεθνώς. Έτσι έχουμε παραδείγματα από την Τουρκία και τη Βοσνία, ως τη Βραζιλία, όπου άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους, εξεγείρονται, διεκδικούν και παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους (με τραγικό φυσικά αντιπαράδειγμα τους φασίστες στην Ουκρανία). Αλλά και κοινότητες και ολόκληρες περιοχές που έχουν δείξει στην πράξη πως ένας άλλος τρόπος διαβίωσης και συνύπαρξης, με βάση την αυτοδιεύθυνση, την αλληλεγγύη και τον σεβασμό, τόσο στον άνθρωπο, όσο και στο περιβάλλον είναι εφικτός, όπως οι

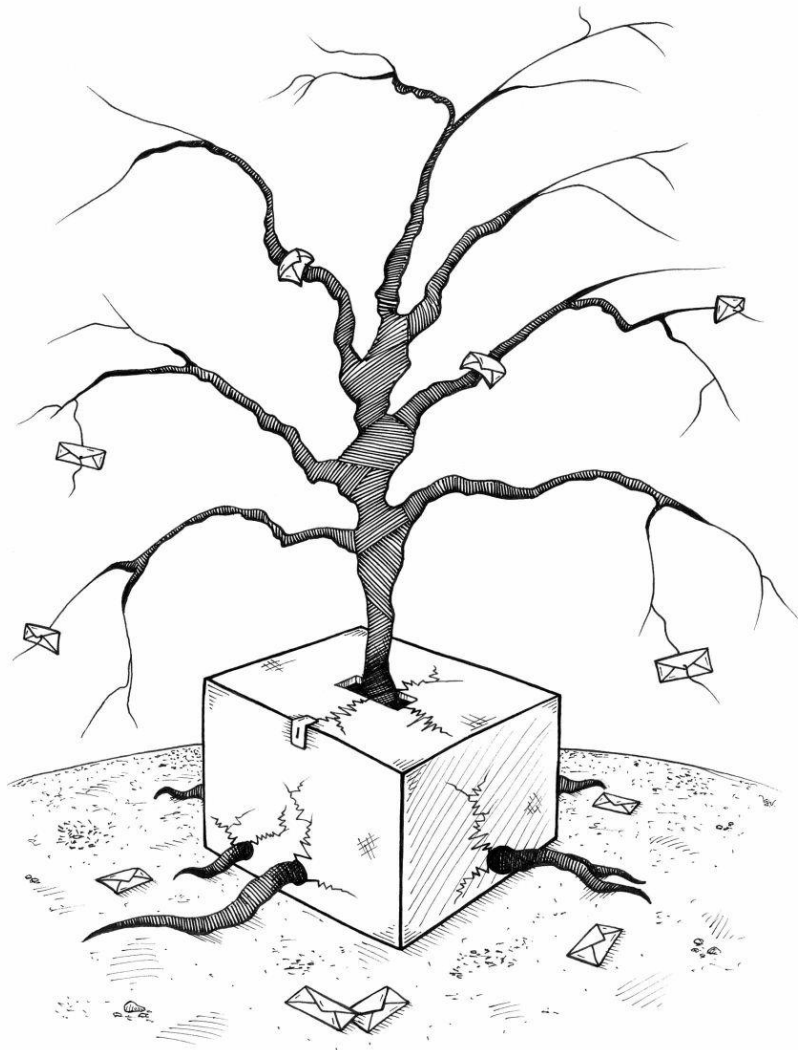
κοινότητες των Ζαπατίστας στο Μεξικό. Βλέπουμε δηλαδή κόσμο, να μη “μασάει” άλλο το παραμύθι της ανάθεσης ελπίδων σε κρατικούς-εθνικούς “φωστήρες” και να υιοθετεί (και σε πολλές περιπτώσεις χωρίς απαραίτητα να το γνωρίζει) κατεξοχήν ελευθεριακά-αναρχικά προτάγματα.

Έτσι από την οριζόντια οργάνωση των διάφορων διεκδικήσεων στις πλατείες και στους δρόμους, τη δημιουργία λαϊκών συνελεύσεων στις γειτονιές, τη δημιουργία σωματείων βάσης στους εργασιακούς χώρους και τις κολεκτίβες εργασίας, μέχρι τα κοινωνικά ιατρεία και τα ελευθεριακά σχολεία, και μέχρι τις καταλήψεις και τα στέκια, τις ομάδες αυτομόρφωσης, τους αυτοοργανωμένους ραδιοφωνικούς σταθμούς, τις εφημερίδες δρόμου και οτιδήποτε γενικά επιτρέπει και προωθεί την ελεύθερη έκφραση, όλο και περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται και συνειδητοποιεί ότι η δύναμη για να ζήσει σαν πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος βρίσκεται στα δικά του χέρια και μόνο.

Ο Δρόμος για την Κοινωνική και Ατομική Απελευθέρωση δεν είναι Στρωμένος με Ροδοπέταλα

Η αναρχική θεώρηση δεν προσφέρει μαγικές συνταγές ούτε “εύκολες” λύσεις. Δεν υπόσχεται ότι με το σπαθί της θα νικήσει το τέρας του καπιταλισμού από τη μια μέρα στην άλλη και θα απελευθερώσει από το κάστρο της κατανάλωσης και της ατομικότητας τη «φυλακισμένη» κοινωνία, ζώντας τελικά όλοι ευτυχισμένοι σε ένα μακρινό μέλλον, που φαντάζει όλο και πιο απλησίαστο. Οι αναρχικοί και οι αναρχικές μέσα από καθημερινούς μικρούς και μεγάλους αγώνες στους χώρους εργασίας, στο δρόμο, σε καταλήψεις, σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα προσπαθούν να δομήσουν ένα διαφορετικό τρόπο ζωής και δράσης στον παρόντα χρόνο, στο εδώ και τώρα, μαζί με όσους δεν έχουν αναθέσει τις ζωές τους σε άλλους, όσους δεν περιμένουν να πιάσουν την “καλή” για να ζήσουν και όσους δεν ονειρεύονται τον εαυτό τους αφεντικό στη θέση των αφεντικών. Τα λάθη, οι παραλήψεις, οι συγκρούσεις, η απογοήτευση είναι μέρος του αγώνα και αυτό το γνωρίζουμε καλά. Όπως γνωρίζουμε ότι για μας η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια, η ελευθερία δεν είναι λέξεις πτώματα στο στόμα, αλλά ο μόνος δρόμος για μια κοινωνία χωρίς καταπιεστές και καταπιεζόμενους, όπου όλα θα ανήκουν σε όλους.

Συνειδητή Πολιτική Αποχή από κάθε Εκλογική Διαδικασία

Η αποχή είναι η στάση πολιτικής συμπεριφοράς που δείχνει το δρόμο για μια αλλαγή από το σάπιο πολιτικό σύστημα της ανάθεσης και της εξουσίας των λίγων. Είναι η απαρχή της δημιουργίας κοινωνιών που θα αποφασίζουν ισότιμα για τον τρόπο που θα χειρίζονται τη ζωή τους και όχι κοινωνιών-υπηκόων που θα υποτάσσονται σκόνοντας το κεφάλι στις αποφάσεις των κυβερνώντων.

Μάης 2014

Αναρχική συλλογικότητα από την Κατάληψη Ευαγγελισμού "Sine Dominis"